

RESUMÉ

SLOVANSKÉ PÍSEMNICTVÍ 10. A 11. STOLETÍ V ČECHÁCH

John M. Clifton-Everest

V době raného středověku se musí v Čechách při „slovanské“ liturgii rozlišovat mezi jádrem mše, to znamená mezi eucharistickým obřadem, a její nesakramentální částí (perikopami). Zatímco podle soudobých pramenů používání slovanštiny v sakramentální části mše nebylo dovoleno, v okrajových částech liturgie, ale i pro jiné pobožné účely, byla slovanština dokonce doporučována. Toto převážně ústní využití obecného jazyka přispělo k vzniku skrovného slovanského písemnictví. O tom svědčí filologický výzkum a několik málo dochovaných textů. To byla ovšem doba, jak především srovnání s tehdejší německou říší ukazuje, téměř na celém území Evropy pro rozvoj písemnosti v obecném jazyce krajně nevýhodná. V Čechách navíc neexistovaly ani podmínky pro její přežití (knihovny apod.). Proto dnes nejsme v stavu původní rozsah staročeského církevního písemnictví, které už ke konci 11. století vymřelo, ani jen odhadnout.